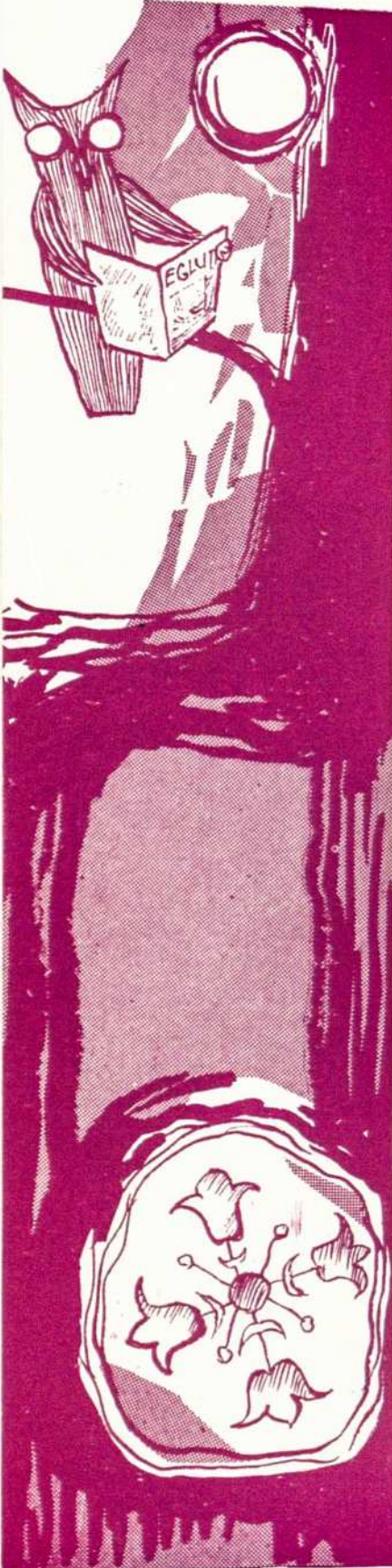

EGLUTE

1969 lapkritis

▲ eglutė ▲

1969 lapkritis

TURINYS

- 3 RUDENĖLIS, R. Jotvingytė
- 4 RAMUNĖLĖS KELIONĖ, K. Leonaitienė
- 11 VĖLINĖS LIETUVOJE, L. Gudeliienė
- 14 LAZDŲ KARALIUS, A. P. ir Bev.
- 16 LENKTYNĖS
- 18 KUDLIAUS JUOZAPO IŠGELBĖJIMAS, R. Šilėnaitė
- 21 MISLĖS
- 22 PUPUTIS KALBASI SU MĖNULIU, Linutė
- 25 PAKELEIVIAI, N. Jankutė
- 28 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 PAS SKAITYTOJUS
- 30 PUPUČIUI
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- P. Jurkus — viršelis
- A. Balukas — 3, 24, 28
- J. Paukštienė — 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10
- A. Sruoginienė — 11
- P. Osmolskis — 12
- D. Stočiūtė — 14, 15
- A. Trinkūnas — 16-17
- R. Šilėnaitė — 18, 20
- S. O. Mikailaitė — 22, 23
- I. Šerelienė — 25, 26, 27

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

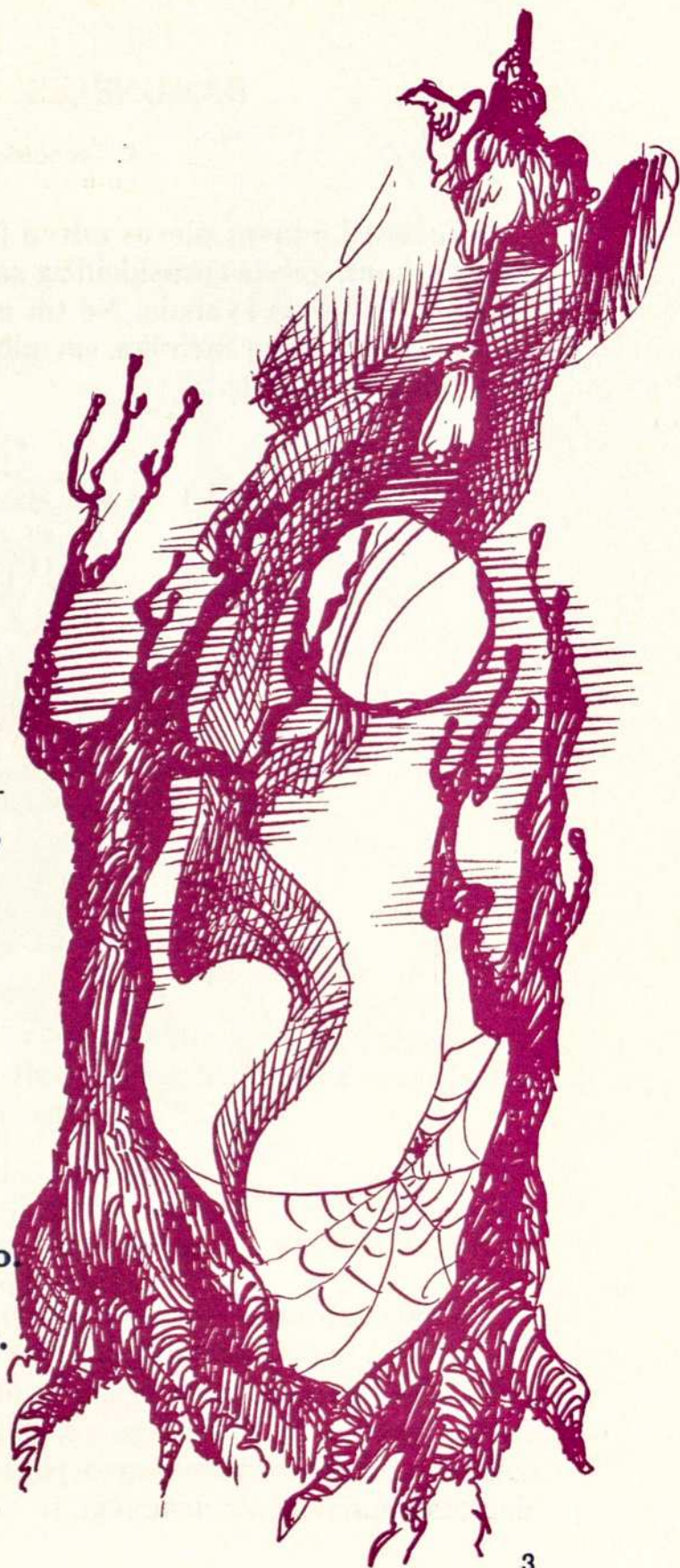
rudenėlis

Ritonė Jotvingytė

**Rudenėlis keistas dėdė —
Margais lapais pasirėdęs,
Pučia vėją kaip trimitą:
Ū-ū-ū ir ramta-drita!**

**Į jo baisiai liūdną puotą
Joja ragana ant šluotos.
O kai plačiai išsižioja,
Vorai tinklus išvynioja.**

**Rudenėlis piktas dėdė —
Šalnom pievas, eina, rėdo.
Jo trimito klaikus aidas
Visus paukštelius išbaido.**

RAMUNĖLĖS KELIONĖ

K. Leonaitienė

Vasarą Lietuvos pievos mirga įvairiaspalviais žiedais. Rytą, saulei tekant, gėlytės praskleidžia savo lapelius ir laukai tada pakvimpa maloniais kvapais. Ne tik gėlytės atsibunda, bet ir šimtai mažų paukštelių sučirška, sučiulba, kaip kuris moka, taip sveikina tekančią saulelę.

Viena ramunėlė nubudo ankščiau už kitas gėles. Ji pasirai-vė, išsitiesė ir plačiai praskleidė savo baltus lapelius. Gaivinančia ryto rasa nuprausė savo gelsvą veidelį, pasitaisė susigniauzusius žalius lapelius ir, iškėlus galvutę, pasidairė į visas puses lyg ko ieškodama. Ji pamiklino savo plonas kojytes, pakuždėjo sudiev dar besnaudžiančiom draugėm, ir — nužygiavo per žalias pievas.

Saulutei pakilus, nustebusios gėlytės paklausė:

— Ramunėle, kur tu eini?

Bet ramunėlė nieko neatsakė, tik ėjo tolyn.

Sučirškė ir paukšteliai medžiuose, klausdami:

— Ramunėle, kur tu eini?

— Aš einu ieškot avinėlio — balto su juodom ausytėm, — nekantriai atsakė ramunėlė. — Jis prabėgdamas vakar suvalgė mano du lapelius. Aš turiu jį surasti!

Ramunėlė ilgai keliavo per pievas ir per miškus. Bet balto avinėlio su juodom ausytėm ji niekur nematė. Ėjo, ėjo ir priėjo platų upelį, kuriame linksmai žaidė saulės spinduliai. Ramunėlė niekad nebuvo mačiusi upelio.

— Kaip gražu! — sušuko ji ir drąsiai įžengė į vandenį. Tik sušlapusi kojytes, pabūgo. Norėjo grįžti atgal, bet vandens srovė, stipriai ją apkabinusi, nešė tolyn, tolyn.

— Gelbėkit, gelbėkit mane, — verkė ramunėlė, dairydamosi į visas puses.

Ant kranto, po krūmu tupėjo kiškelis. Jis iškišo nosytę ir pamatė ramunėlę upelyje. Net jo ausytės sudrebėjo ir uodegytė suvirpėjo iš susijaudinimo. Bet, vargšas kiškelis, jis negalėjo ramunėlę išgelbėti. Jis nemokėjo plaukti!

Plaukė ramunėlė vis tolyn ir tolyn. Pagaliau, sukaupusi visas jėgas, ramunėlė užsikabino už karklo šakos, palinkusios ant vandens. Ji šiaip taip išlipo į krantą ir išsitiesė pievoj išdžiovinti sušlapusius lapelius. “Kas dabar daryt, į kurią pusę eit?... Kaip avinėlių surast?” galvojo ramunėlė, gulėdama saulutėje.

— Ga-ga-ga-ga, — pasigirdo keistas garsas kažkur medyje. Ogi žiūri ramunėlė — gandras kalena, galvą užrietęs.

— Gandre, gandreli, — sušuko ramunėlė, — tu taip aukštai esi, gal matei, kur avytės ganosi? Gal žinai kur yra baltas avinėlis su juodom ausytėm?

Gandras apsidairė, pažiūrėjo, iš kur tas mažytis balselis. Jis suplasnojo didžiuliais savo sparnais ir lyg lėktuvas nusileido žemėn. Net oras subangavo nuo to jo skridimo, o vargšė ramunėlė manė, kad audra ją užklups.

— Ten aukštai ant kalnelio ganosi būrys avių, — pradėjo aiškinti gandras, bet nepabaigė, nes pievoje pasirodė žalia varlytė. Strikt-pastrikt gandras per pievą ir capt varlytę ilgu snapu!

Ramunėlė užsimerkė, kad nematytų, kaip gandras varlytę ryja. Jai taip gaila buvo. Gerai, kad gandrui ramunėlės neskanios!...

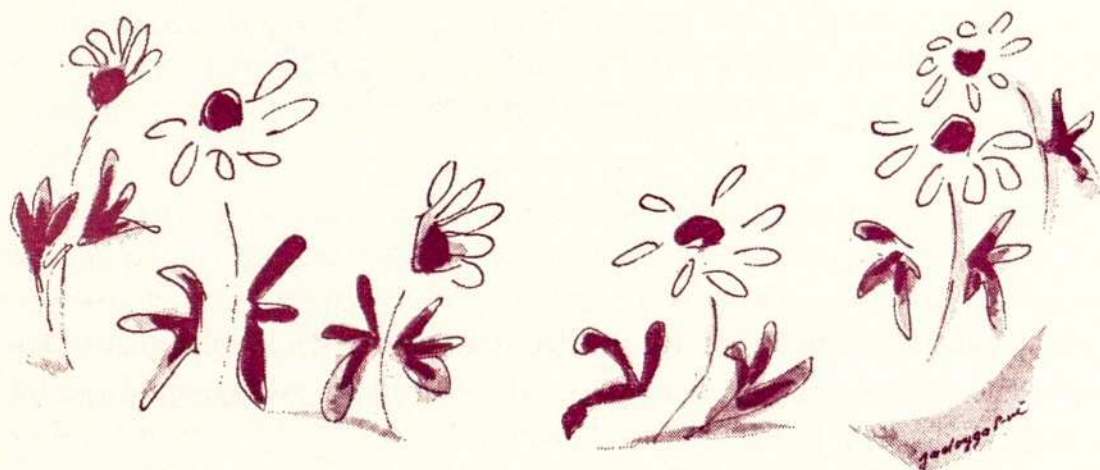

Ilgai ėjo ramunėlė į gandro nurodytą pusę ir priėjo vingiuotą keliuką, kuris kilo vis aukštin. Sunku buvo ramunėlei eiti akmenuotu keliuku. Jos plonos kojytės pavargo ir lapeliai nusviro. Tik vėlai vakare ji pasiekė kalno viršūnę — bet avių ten nebuvo. Jos jau buvo tvarte uždarytos — miegojo. Ramunėlė jų jau nebeieškojo. Ji buvo taip pavargusi, kad atsigulė čia pat žolėje, suglaudė savo baltus lapelius ir užmigo giliu ilgu miegu. Šalti vėjai užė kalno viršūnėje, tamsūs debesys atslinko ir ramunėlę užklojo sniego patalai.

Tik pavasariui sušvitus, sniegui nutirpus ir saulutei pasirodžius, ramunėlė nubudo.

— Kaip čia gražu! — sušuko ji, besižvalgydama aplink.

Sužaliavusioj žolėj matėsi daugybė mažų baltų žiedelių. Tai jaunos ramunėlės, išdygusios iš senosios sėklų, kurias rudens vėjai išbarstė po pievą. Žemai klonyje žėrėjo mėlyni ežerėliai, saulutės nušviesti.

Ir vėl piemenys išginė avis į ganyklą kalnelyje. Ir juodausiu-
kas, kuris kadais ramunėlei nugnybė du lapelius, buvo tarp jų. Bet ramunėlė jo nebepažino. Jis jau buvo užaugęs didelis avinas, plačiai suraitytais ragais.

Ir kalno viršūnėj ramunės lingavo, bet baltos avytės jų nebe-
ragavo. Geltoni žiedeliai taip skaniai kvepėjo, o maži ėriukai tik
džiaugės, šokinėjo.

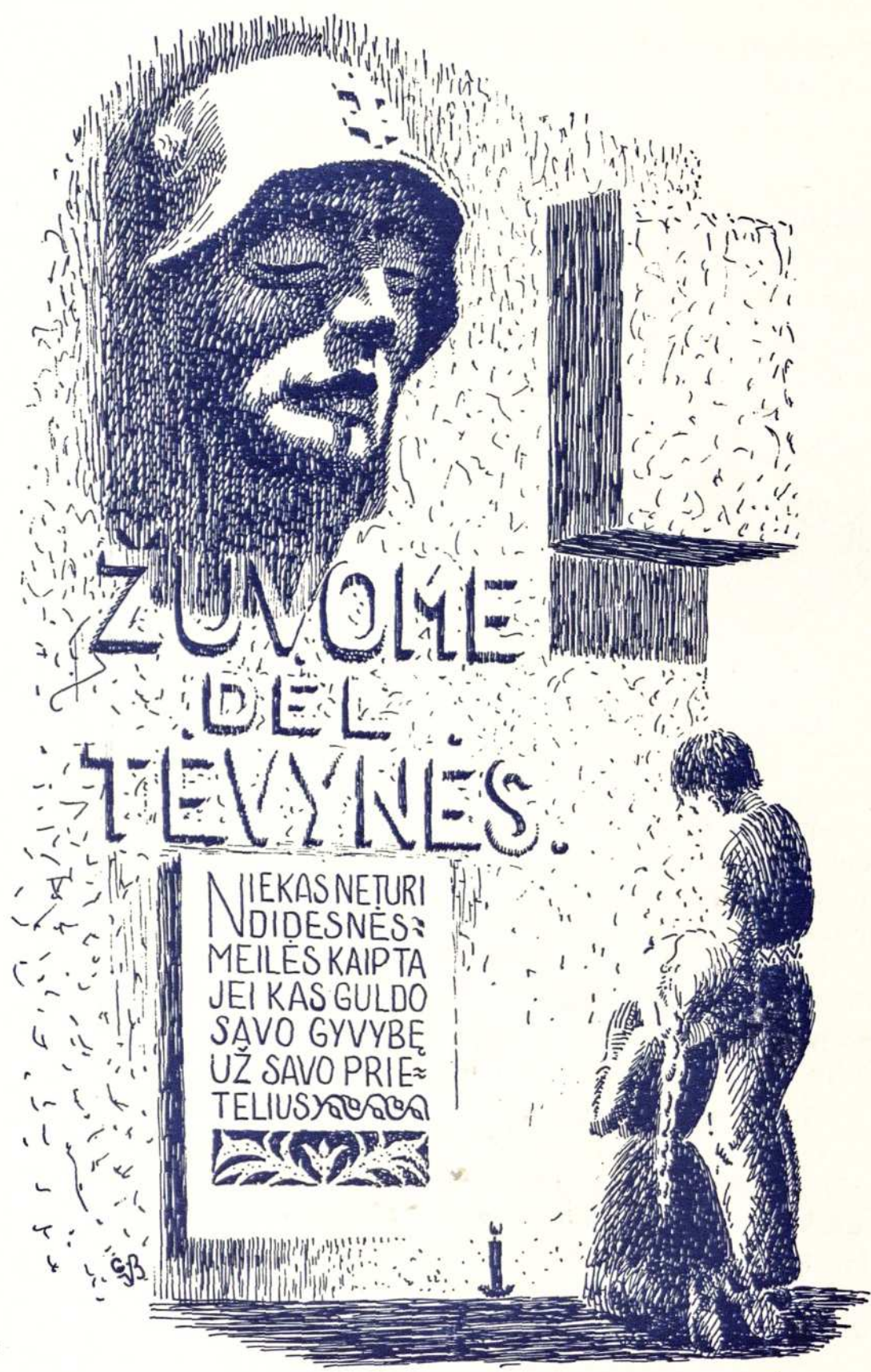

VĒLINĒS LIETUVOJE

paruošė Liūda Gudeliėnė

Ruduo. Lapai krinta. Aukso spalvomis pasipuošusi gamta lenkiasi savo Kūrėjui. Bažnyčioje mes garbiname Kristų Karalių ir visus šventuosius dangaus gyventojus. Prisimename taip pat ir tas sielas, kurios, nors jau apleido šį pasaulį, bet dar nepasiekė dangaus. Jos, lyg mergaitės eidamos į balių, sustojo apsivalyti dvasinėje sielų valykloje - skaistykloje. Vėlinių dieną mes meldžiamės už tas sielas ir prašom Dievo priimti jas į dangaus karalystę.

Lietuvoje Vėlinės švenčiamos nuo senovės laikų. Pagonys lietuviai tikėjo, kad mirusiųjų sielos nesiskiria nuo šeimų, bet apsigyvena kur nors netoliese, gyvuliuose ar medžiuose, augančiuose ant kapų. Tos sielos, vėlėmis vadinamos, būdavo savo šeimų globėjos. Joms pagerbti būdavo ruošiamos specialios šventės — Vėlinės. Vėlėms būdavo aukojamos įvairios aukos, ant jų kapų sudedami valgiai. Vėlinių dieną visi šeimos nariai rinkdavosi prie

ZUVOME DEL TEVYNES.

NIEKAS NETURI
NDIDESNĖS
MEILĖS KAIPTA
JEI KAS GULDO
SAVO GYVYBĘ
UŽ SAVO PRIE-
TELIUS

šeimos kapo ir ten valgydavo, palikdami dalį maisto savo mirusiajam. Buvo sakoma, kad vidurnaktį vėlės net į namus ateidavo ir kartais atsitiktinai jas ten galėdavo užtikti. Užtai Vėlinių išvakarėse kai kur pakurdavo pirkia, kad vėlės galėtų atėjusios pasišildyt.

Krikščionybei atėjus į Lietuvą, mirusiųjų pagerbimas buvo perkeltas bažnyčion. Vėlinių dieną būdavo gedulingos pamaldos, kiekvienas kunigas laikydavo trejas šv. mišias, ir visi tikintieji aukodavo savo maldas už sielas skaistykloje. Vieton maisto ant kapų, krikščionys lietuviai padėdavo mirusiems gerais darbais. Kaimuose, Vėlinių išvakarėse, į parapijos salę, špitole vadinamą, susirinkdavo elgetos iš visų parapijos kampų. Susėdę ratu palei sieną, jie laukdavo išmaldos. Ūkininkai apdalindavo vargšus įvairiomis maisto gėrybėmis, o šie, atsidėkodami, balsu meldavosi už juos ir jų mirusius artimuosius. Dažnai ir giesmę užtraukdavo, pritardami sau smuiku ar tampoma armonika.

Vėlinės — susikaupimo diena. Kiekvienas stengdavosi tą dieną aplankyti savo mirusius artimuosius ir vakare uždegti žvakutę ant kapo. Lietuviškos kapinės, tai mirusiųjų sodybos. Apaugusios krūmais, gėlėmis, kruopščiai išdrožinėtais kryžiais paženklintos. Vėlinių vakarą jos skėsdavo paslaptingoje žvakių liepsnoje. Minios žmonių, su švieselėmis rankose, lyg tylūs šešėliai suklupdavo prie artimojo kapo. Mirganti žvakių šviesa, tamsaus rudens vakaro nuotaika, jungdavo visus į bendrą maldą ir kiekvienas tuoj pajusdavo gyvą ryšį su savo mirusiais.

Vėlinių dieną ypatingai gražiai pagerbdavo žuvusius už Lietuvos laisvę karius. Jų kapai buvo puošiami gėlėmis, už jų sielas laikomos gedulingos pamaldos. Kaune, prie Nežinomo Kareivio kapo degdavo aukuras, skambėdavo karo invalidų orkestro giesmės, Karo Muziejaus bokšte gausdavo Laisvės Varpas...

Dabar Lietuvoje toks viešas mūsų tautos didvyrių pagerbimas yra draudžiamas. Tačiau Vėlinių vakarą vis dar deginami žiburėliai kapuose ir tyliai tebekalbamos maldos už mirusius artimuosius. Ant partizanų ir kitų laisvės kovotojų kapų kasmet paslaptis suliepsnoja žvakutės...

**Kas tau labiausiai patiko
lapkričio "Eglutėje"?
Apibrėžk pieštuku ir atsiųsk.**

- 3 RUDENĖLIS, R. Jotvingytė**
- 4 RAMUNĖLĖS KELIONĖ, K. Leonaitienė**
- 11 VĖLINĖS LIETUVOJE, L. Gudeliene**
- 14 LAZDŲ KARALIUS, A. P. ir Bev.**
- 16 LENKTYNĖS**
- 18 KUDLIAUS JUOZAPO IŠGELBĖJIMAS, R. Šilėnaitė**
- 21 MİSLĖS**
- 22 PUPUTIS KALBASI SU MĖNULIU, Linutė**
- 25 PAKELEIVIAI, N. Jankutė**
- 28 MŪSŲ KŪRYBA**
- 29 PAS SKAITYTOJUS**
- 30 PUPUČIUI**
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA**

Vardas, pavardė

Antrašas

.....
mokykla skyrius

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Conn. 06260

LAZDŲ KARALIUS

A. P. ir Bev.

Seniai, seniai, toli, toli buvo Lazdų Karalystė. Lazdos gyveno džiugiai, linksmi ir šakalingai. Jos buvo laimingos savo karalystėje ir nieko joms netrūko.

Tačiau Lazdų Karaliui atėjo laikas mirti. Nusiminė visos lazdos, lazdelės, šakaliukai ir šakalytės. Piuvenos riedėjo iš jų akių. Visos gailėjosi savo didingo karaliaus.

Pasirėmęs plona, sudžiūvusia šakaline ranka, Karalius prabilo:

— Kas nori užimti mano vietą Lazdų Karalystėje, turi padaryti tris gerus darbus.

Tai pasakęs, Lazdų Karalius numirė.

Lazdos gailiai verkė piuveninėmis ašaromis. Verkė tris mėnesius ir tris dienas. Tada jos išslavė piuvenas ir vėl pradėjo gyventi. Tačiau joms trūko vieno dalyko, kad galėtų vėl džiugiai, linksmi ir šakalingai gyventi — joms trūko karaliaus.

Daug lazdų pasisiūlė padaryti tris gerus darbus. Iš jų visų Lazdavičius turėjo mažiausią galimybę laimėti. Bet už savo gerus norus jis gavo galią persimainyti į ką tik nori.

Lazdavičius pirmiausia persikeitė į pieštuką. Ir štai atėjo Eleonora Pusdešrytė, kuri bandė parašyti eilėraštį. Rašė, rašė, o jos senas pieštukas trakšt ir nulūžo. Žiūri Eleonora, ant jos stalo guli gražus, naujas pieštukas. Ji paėmė Lazdavičių ir pradėjo juo rašyti. Jai labai gerai sekėsi ir ji parašė patį gražiausią eilėraštį.

Išėjęs į lauką, Lazdavičius pamatė Ignacą Vienadešrį pareinantį namo iš laukų. Jis buvo toks pavargęs, kad jau vos vos kojas bepavilkė. Lazdavičius greitai pavirto medžiu, į kurį Ignacas atsirėmė pailsėti.

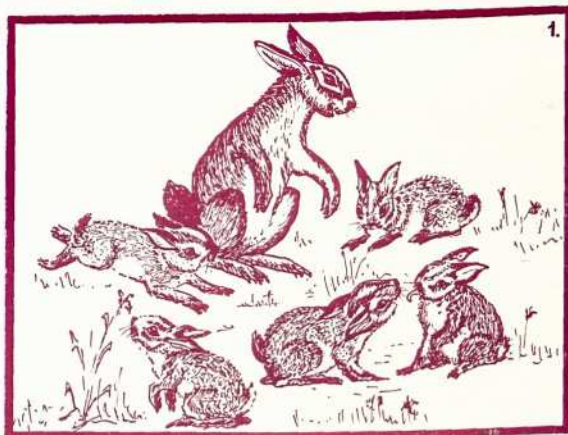
Kadangi jam taip gerai sekėsi, Lazdavičius užsinorėjo koki ypatingai sunkų darbą atlikti. Jis pavirto lenta ir užkimšo skylę tilte.

Guli Lazdavičius karštoj saulėj ir laukia ko nors praeinant. Kaista, prakaituoja, bet nieko nesimato. Galų gale atžingsniavo Magdalena Dalidešrienė, kuri nešė kiaušinius į turgų. Ji drąsiai žengė per tiltą, bet Lazdavičius, pavargęs ir įpykęs, Magdalenos svorio nebepajėgė atlaikyti. Magdalena keberiokšt ir įkrito į upę!

Kaip tik tuo metu pasirodė mirusio Lazdų Karaliaus dvasia ir Magdalena ištraukė. Atsisukęs į Lazdavičių, kuris neištesėjo savo geruose darbuose, jis tarė:...

Ką Lazdų Karaliaus dvasia pasakė Lazdavičiui? Užbaik šią pasaką ir atsiųsk "Eglutei".

Ruduo. Salta. Pučia vėjai.
Laukai, pievos ištuštėję,
Tik kiškieinė, pro daržus,
Veda lenktyniaut vaikus.

Prie kupetos sauso šieno,
Susodinusi po vieną —
Išrikiavo, net penkius,
Mažus, gražius kiškiukus.

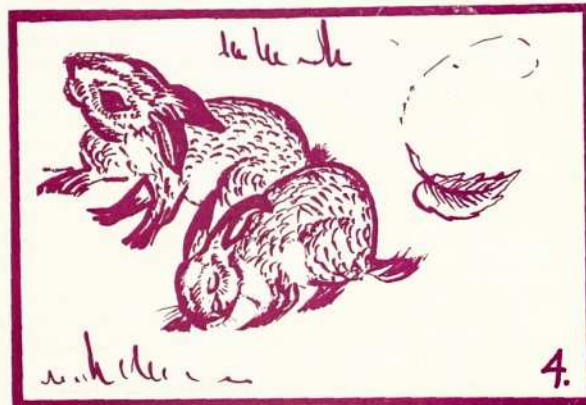

LENKTYNĖS

Ritėnė Jorinytė

Bet, jauniausias nusivylęs: — Nepatinka man lenktynės! —
Ir pravirko... Jam slapčia, ritas ašara trečia...

Pagailėjęs kiškio vaiko, vėjas sausą lapą teikia —
Taip sau, lyg iš netyčios, klest, ant galo uodegos!

KUDLIAUS JUOZAPO IŠGELBĖJIMAS

Rasa Šilėnaitė

Vieną dieną Daktaras Palubeckas labai susikaupęs maišė košę ant ugnies. Jis buvo pridėjęs ananaso sunkos ir kakavos į Translibonijos kisielių, manydamas, kad pagaliau ras būdą pagaminti kisieliaus bonbonus.¹ Kudlius Juozapas buvo išsiųstas į miestą nupirkti citrinų.

Staiga sučirškėjo teleradijas. Daktaras išjungė ugnį ir nuėjo atsakyti. Ekrane pasirodė du tamsiai apsirengę vyrai, kepure užsimaukšlinę ant akių.

— Mes turime pasigavę Jūsų plaukuotą draugą, — tarė vienas. — Jei mums nesumokėsit septynių su puse tūkstančių dolerių, mes jį nuskusim!

Vyras tada pasitraukė į šoną, kad Daktaras Palubeckas galėtų matyti, kaip antrasis laikė surištą Kudlių Juozapą.

¹. Tuos bonbonus, jei atsimenate, labai sunku padaryti, nes kisielius per skystas.

Daktaras labai susirūpino, nes Kudlius Juozapas yra tik kudlių kamuolys. Po kudlom nieko nėra. Jei kudlas nuskustų...

— Aš pinigų neturiu, draugai, — pradėjo aiškintis daktaras, — bet jeigu tamstoms reikia maisto ar aprangos, su malonumu duosiu.

— Maisto mums nereikia.

— Tai kam Jums tie pinigai? Ir kodėl pasivogėt Kudlių Juozapą?

— Pasivogėm, nes mes pikti žmonės.

— Pirmas dalykas, tai nėra jokia priežastis, o antra — aš netikiu, kad esat tokie pikti, — ramiai dėstė daktaras.

— Galit sau netikėt. Pamatysit! Jei negausim pinigų iki vakaro, skusim!

— Išmeskit pinigus prie eglės kieme. Tada grąžinsim Jūsų draugą.

Taip pasakę, tamsiai apsirengę vyrai išjungė ekraną.

Daktaras Palubeckas minutę liūdnai pažiūrėjo į tuščią ekraną ir tada išėjo į kiemą. Sustojo po egle pagalvoti. Kudlius Juozapas buvo jo geras, ištikimas draugas, ir jis norėjo jį kaip nors išgelbėti. Bet kaip? Jis neturėjo pinigų, kad išpirktų, nei buvo didelis herojus, kad, užsisėdęs ant balto žirgo, išvaduotų...

Galvojo, galvojo gerasis daktaras, o jam begalvojant, saulutė ėmė trauktis į vakarus. Atsakymo į šią sunkią problemą kaip nėra, taip nėra. Sykį daktaras pašoko, išgirdęs Kudliaus Juozapo balsą. Bet ne, tai tik svirplys svirpė, tik eglė ošė.

Bemąstydamas, besirūpindamas, daktaras nė nepastebėjo, kaip sutemo. Tik staiga žiūri — prieš jį stovi du tamsiai apsirengę vyrai ir vienas po pažastim laiko spurdantį maišą!

— Kudliau! Juozapai! — suriko daktaras ir puolė prie maišo.

Pirmasis vyras (ne tas su maišu, bet kitas) viena ranka jį sulaikė, o antra — pamojo skustuvu.

— Kur pinigai? Duok greičiau!

— Trrr? — paklausė Kudlius Juozapas.

— Kaip gi aš tave išpirksiu? — dejavo daktaras, iš susijaudinimo nepastebėdamas, kad Kudliaus balsas buvo užpakaly jo!

— TRRR? — nesuprasdamas vėl klausė Kudlius Juozapas, nekantriai tempdamas daktaro rankovę. Daktaras apsisuko.

— Kudliau Juozapai! — džiugiai sušuko ir apkabino savo dingusį draugą.

Tamsūs vyrai dairėsi aplink, lyg manydami, kad visa kariuomenė kudlių iššoks iš krūmų.

— Iš kur jis atsirado? — paklausė abu.

— Taigi, kudliau, pasakyk, kaip tu pabėgai? — paklausė ir daktaras.

— Trrrrrr-rrrrrr-rrr-rrr.

— Ką jis sakė, ką jis sakė?

— Jis sakė, kad niekur nerado citrinų, kurių aš jį buvau nusiuntęs pirkti, tad visą dieną mieste vaikščiojo ir po krautuves ieškojo, — pasakojo daktaras, pats vos tikėdamas kudliaus žodžiais.

— Tai ką mes turime maiše? — paklausė vyras su maišu. Greit atrišo maišą — ir iš jo išsoko labai supykęs — katinas!

Daktaras Palubeckas ir Kudlius Juozapas juokėsi ir juokėsi. Prisijuokę, pakvietė vyrus įeiti į vidų pasikalbėt, arbatėlės išgerti. Bet tie, susigraudinę, kažką sumurmėjo ir išnyko iš kiemo.²

². Jie nutarė, kad lengviau praturtėti kitu būdu ir neseniai atidarė maišų krautuvę Čikagoje.

Tą vakarą Kudliaus Juozapo išgelbėjimą atšventė kudlius, daktaras ir katinas, vienas kitam pasipasakodami savo gyvenimo nuotykius³ prie arbatos puodelių.

Nuo to laiko Kudlius Juozapas visad Doktorui Palubeckui praneša, jei negali grįžti namo sutartu laiku.

- ³. Ar atsimenate Skudurpaukštį, kuris sudarė pusę vieno kudliaus ir daktaro nuotykių? Daktaras išgydė jo sutinčius tonsolus. Pakeitęs savo vardą į Antaną Mazgaitį, jis gavo rolę New Yorko operoje. Bet jam ten nusibodo. Jis vėl pasiėmė savo seną vardą, suvėlė plunksnas, išigyjo elektrinę gitarą ir dabar organizuoja modernišką muzikos kvartetą.

MISLĖS

1. Dieną miega, naktį budi,
savo plikę žemei rodo.
2. Mergelė danguje,
kojos ant žemės.
3. Pusė balta, pusė juoda,
o galai raudoni.
4. Kai mėlyna — juokias,
kai pilka — verkia.
5. Be rankų — baladoja,
be ugnies — liepsnoja.
6. Pati plati, pats dar platesnis;
viena duktė mato, kita nemato.

1. mėnuis, 2. saulė ir spinduliai, 3. diena ir naktis su saulėtėkiu ir saulėlydžiu, 4. dangus, 5. perkūnas ir žaibas, 6. žemė, dangus, diena ir naktis.

PUPUTIS

KALBASI SU MĖNULIU

Linutė

Puputis labai lengvai sužinojo mėnulio telefono numerį. Jis paskambino prezidentui ir jo paklausė.

Puputis jau seniai žinojo, kad gali daug ką sužinoti telefonu — žinoma, jei kalbi labai svarbiu balsu. Telefonu kalbant, nieks nežino, ar kalba su pele, ar su žmogum, ar su liūtu. Nieks negali sakyti: “Neįmanoma!” Nieks negali sakyti: “Pelės nekalba!”, “Pelės neskambina telefonu!”

Prezidentas tuoj pat Pupučiui pasakė, kaip mėnuliui paskambinti, o jis turėjo žinoti, nes pats su juo kalbėjo.

Sužinojęs mėnulio telefono numerį, Puputis visą dieną laukė vakaro. Jis prezidentui skambino ryte, tuoj po pusryčių. Tada pats geriausias laikas padaryti svarbų balsą svarbius reikalus atlikti. Bet mėnuliui jis norėjo skambinti vakare.

Kai pakankamai sutemo — ne tik pilkai, bet jau visai juodai, Puputis išsuko numerius.

“Trikšt-klekt-čiršku”, subirzgėjo telefono ragelyje.

— Turbūt viskas gerai. Taip visad darosi, kai toli skambini, — pagalvojo peliukas.

Kai keisti garsai nutilo, Puputis dar giliau įkišo ragelį į ausį, kad galėtų gerai girdėti.

— L-l-labas, Ponas Mėnuli, — pradėjo Puputis, kai niekas nieko nesakė. Jam visai neišėjo padaryti svarbų balsą. Jo balselis buvo mažytis, plonytis ir labai nedrąsus. Jis net nežinojo, kaip mėnulį pavadinti — ar Ponas Mėnuli, ar Mėnuli Ponuli?...

— A-a-a-aptchi! — nusičiaudėjo kažkas anam gale.

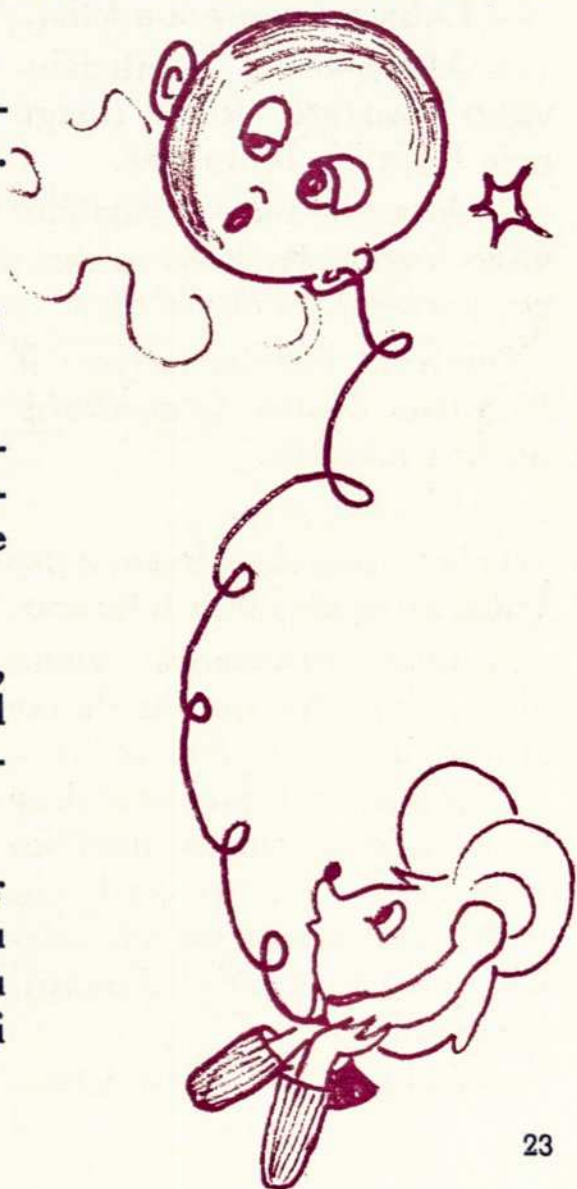
— Į-į-į sveikata!...

— Aha-a-a-a... — kažkas nusiziovavo anam gale.

— Ponas Mėnuli, — vėl pabandė Puputis, — aš tik norėjau sužinoti, ar tamstai ne liūdna... Aš tik...

— Tai matai, aha-a-a-a-a, — lėtai kalbėjo mėnulis, vėl ilgai ir saldžiai nusiziovau-damas.

— Aš norėjau žinoti, ar Jums ne liūdna, nes aš turiu mamytę ir niekad nebūnu vienas. O ką tamsta, Mėnuli Ponuli, turi?

— Aš dangų turiu, matai.
A-aha-a-a-a...

— O kai astronautai atskrido, kaip buvo tada? — išdrąsino peliukas.

— Kad aš tada miegojau, matai. Aš miegu, kada tik galiu. O kai negaliu — snaudžiu.

— A-aha-a-a-a-a, — nusižiovavo ir Puputis.

— Laba-a-a-a-n-a-a-a-ktis...

— Aha-a-a-a-a, — nusižiovavo musytė, kuri dūzgė prie Pupučio lemputės.

— Aha-a-a-a-a, — nusižiovavo voras, tamsiame kampe, voratinkliu apsiklojęs.

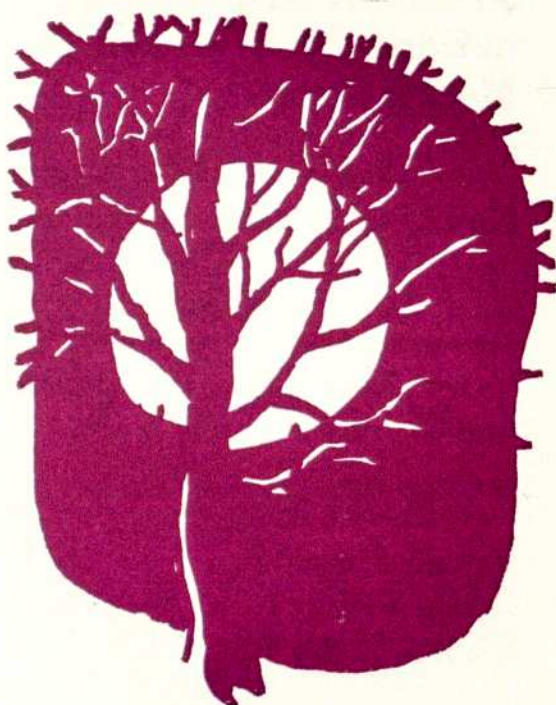
Telefono ragelis išslydo iš Pupučio ausies ir pasikabino ant nosytės.

— Aha-a-a-a-a...

Ryte mamytė rado savo peliuką miegantį prie telefono.

Puputis pramerkė vieną akį ir nusišypsojo. Jis dabar žinojo, ko daug kas nežinojo. Jis žinojo, kodėl iš niekur nieko užeina noras nusižiovauti. Ir jis žinojo, kad, kai atsiranda žiovulys tik vienas, tuoj pradės žiovauti kiekvienas!

— Laba-a-a-a-n-a-a-a-ktis...

PAKELEIVIAI

(Kalėdinis vaizdelis vaikams)

Nijolė Jankutė

škiečiai kostiumams — Irenos Šerelienės

Veikėjai: šv. Juozapas

Marija

Užėigų šeimininkai: I, II, III.

Gyvajam paveikslui: tie patys ir: 3 karaliai, piemenys, angelai.

Veiksmas vyksta prieš scenos uždangą. Užėigos šeimininkai, savo roles kalbėdami, iškiša tik galvas pro uždangą. Veiksmui pasibaigus, scena atsidenigia. Ten gyvasis paveikslas: Kūdikio pagarbinimas.

Norint, kad į vaidinimą įsijungtų daug vaikų, galima padaryti gausų gyvąjį paveikslą, o taip pat jo metu vaikų choras gali giedoti kalėdines giesmes.

ŠV. JUOZAPAS:

(kreipiasi į publiką)

Esu Juozapas, o čia Marija.

Mums kelionėj snigo, lijo.

Ir pavargom ir sušalom.

Ačiū Dievui — kelio galas!

Štai Betliejus pagaliau —

Pailsėsime tuojau!

(gaudžiai)

MARIJA:

Juozapai, aš pavargau!

ŠV. JUOZAPAS:

Tuoj sustosim. Bus geriau.

Ir pabelsim į duris,

Gal kas nors atidarys.

(beldžia į įsivaizduotas duris)

ŠEIMININKAS I:

Kas čia trankosi lazda?

(iškiša galvą; piktai)

ŠV. JUOZAPAS:

Ar pabelsti nevalia?

Esu Juozapas, o čia Marija.

Mus kelionėje sulijo.

Jau visai tamsi naktis —

Norime sumerkti akis.

(piktai)

ŠEIMININKAS I:

Ha! Nakvynės?? Per vėlai!

Pilnos lovos, kambariai.

Elgetoms tokiems, kaip tu,

Aš nekloju patalų!

(nuolankiai, prašančiai)

ŠV. JUOZAPAS:

Mums nereikia prašmatniai,
Kur didžiuliai kambariai.
Gal ant laiptų kur kamputy,
Tik šią naktį mums prabūti!

ŠEIMININKAS I:

Pasakiau, kad neturiu!
Man pilni namai žmonių!
O ant laiptų? Juokdarys!
Aš ten lakinu šunis!

(pasislepia, užtrenkęs išvaizduojamas duris)

MARIJA:

Juozapai, aš pavargau!
(graudžiai)

ŠV. JUOZAPAS:

Tuoj sustosim. Bus geriau.
Ir pabelsim į duris,
Gal kas nors atidarys!
(beldžia)

ŠEIMININKAS II:

O ko reikia? Pasakyk!
(piktai)

ŠV. JUOZAPAS:

Labą vakarą. Nepyk!
Esu Juozapas, o čia Marija.
Mus kelionėje sulijo.
Jau visai tamsi naktis...
Norime sumerkt akis...

ŠEIMININKAS II::

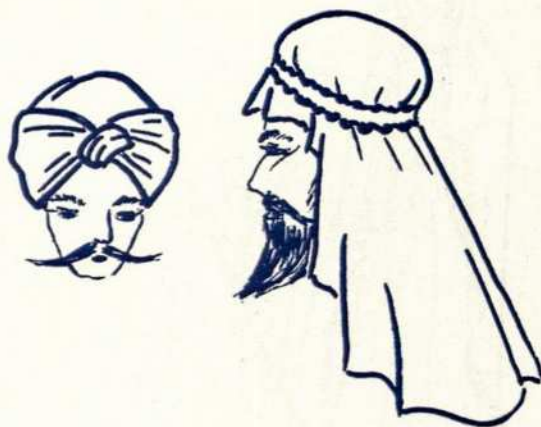
Nėra vietos! Jau seniai
Pilnos lovos, kambariai.
Eikit sau, kol kojos neš —
Netrukdykite manęs!
(užtrenkia duris)

MARIJA:

Juozapai aš pavargau!

ŠV. JUOZAPAS:

Tuoj sustosim. Bus geriau.
Ir pabelsim į duris,
Gal kas nors atidarys!
(beldžia)

ŠEIMININKAS II:

Ko jums reikia taip vėlai?
(piktai)

ŠV. JUOZAPAS:

Mes atvykom neseniai.
Esu Juozapas, o čia Marija.
Mus kelionėje sulijo.
Jau visai tamsi naktis —
Norime sumerkt akis...
(piktai, pavarančiai)

ŠEIMININKAS III:

Tai nakvynės? Per vėlai!
Miega Cezario kariai.
Užėmė visus namus.
Pelei vietos čia nebus.
(nuolankiai, prašančiai)

ŠV. JUOZAPAS:

Gal kur kieme? Paprastai?

ŠEIMININKAS III:

Pririšti ten jų arkliai.
Nešdinkis greit pro vartus!
Ir nebūk toks įkyrus —
(išstumia)
(iškiša galvas ir choru)

VISI TRYŠ ŠEIM.:

Ko čia stovit? Nėra vietos!
Nėra vietos!

(į publiką)

JUOZAPAS IR MARIJA:
Kokios širdys žmonių kietos!
Eikime už miesto sienų,
Gal sutiksime bent vieną
Piemenėlį prie bandos,
Kurs prie laužo vietą duos...

MARIJA:
Dievo nuostabi naktis.
Aiški šviečia pilnatis.
Tuščias kelias — lyguma...

ŠV. JUOZAPAS:
Va, Marija, štai anga —
Į tvartelį uoloje!
Pernakvosime jame.

MARIJA:
Ačiū Dievui! Pagaliau
Radome nakvynę jau!
Minkšti šieno patalai,
Laimink Dieve mus čionai!

(abu įeina į įsivaizduotą olą)

Scena atidengiama. Ten gyvasis paveikslas — Kūdikio pagarbinimas. Improvizuotoj prakartėlėj — Kūdikis, Marija prie jo, Juozapas ir visi aplink sugrupuoti garbintojai.

MUSŲ KŪRYBA

Partizano Motinai

Mėnuo gegužės jau atėjo,
Ir žydi gėlės pilnumoj.
Jisai daugiau jau neparėjo,
Tada išėjęs sutemoj.

Išėjo jis tėvynės ginti,
Nuo priešo pikto ir baisaus.
Sutiko jis tada ten mirtį,
Ir palikai tu be sūnaus.

Jis paaukėjo ir gyvybę,
Už laisvę mylimos tautos.
Matydamas tą neteisybę,
Užgriuvusią ant Lietuvos.

Kiekvieni metai vis iš naujo,
Skaudi žaizda tavo širdy.
Vis primena nedaug jų — sauja,
Narsiai kovojus praeity.

Nieks neatneš tau puikių rožių,
Ir nepasveikins, šioj dienoj.
Nieks neištars tau meilių žodžių,
Ir paliksi tu vienumoj.

O motina!, kuri mokėjai,
Įkvėpti meilę savo tautos,
Kuri delto daug iškentėjai,
Garbė tebūna tau visados!

*Alfredas Keličius, IX sk.
Hamiltono Šeštad. Mokykla.*

Lapai

Negyvi lapai ant takų —
Lapus žarstydamą einu.
Ir vėl čia vasara viena
Bėgo vaikystę nešdama...
Dešimts šviesiausių spindulių
Nupustė vėjas šiuo taku.

*Renata Sinicki, 12 m.
sulietuvino E. J.*

Mano atostogos

Šiomet atostogos prie Atlanto buvo tokios įdomios, kad norėčiau vėl nuvažiuoti į Kennebunkport.

Pirmą vakarą nuėjau su tėveliais ir pirmą kartą pamačiau Atlanto vandenyną. Labai patiko. Sekančią dieną ėjom maudytis, nors vanduo buvo labai šaltas. Paskui nuėjom prie uolų. Matėm, kaip žmonės žuvavo. Eidami radom išmestų krabų, jūros žvaigždžių ir visokių kaušelių.

Pas Tėvus Pranciškonus išbuvome dvylika dienų. Ėjom į Atlantą maudytis, o kai buvo šalta, tai į baseiną Tėvų Pranciškonų sodyboje.

Netoli buvo miestelis, tai eidavom parsinešti laikraščių, užeidavom į krautuves.

Smagiai prabėgo dvi savaitės mūsų atostogų pas Tėvus Pranciškonus. Atvažiuojant buvo gražus oras. Gražiai atrodė kalnai. Man jie labai patiko.

Pas Pranciškonus buvo graži aikštė, parke nematytų augalų, visokių statulų, koplytelių, o prie vienuolyno — graži koplyčia. O kiek puikių gėlynų, Tėvo Grauslio sodintų ir prižiūrimų! Vakaraus Tėvas Augustinas su savo išmokytu šuniu Žaibu visokių juokų pridarydavo.

*Antanas Gečius, 10 m.
St-Leonard, Quebec*

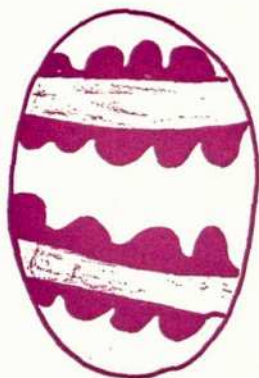
PAS SKAITYTOJUS

Birutės Pūkelevičiūtės vaizdelį “Daržovių gegužinė” vaidina Kristijono Donelaičio mokyklos mokiniai, Washington, D. C.

Daiva, Nida, Rasa ir Milda Tautvydaitės laukia “Eglutės”, Brainard Lakes, Colorado.

*Pupučiui Margutis
nuo
Indrės Rudaitytės*

Pupučiui

Stovykloje

Į stovyklą aš važiauvau autobusu. Mūsų skilties vardas buvo Gilės. Mūsų šūkis buvo: "Mažos Gilės stovyklauja, sunkiai dirba, išdykauja." Mūsų skiltininkė buvo Milda Kupcikevičiūtė. Ji buvo išrinkta geriausia paukštyčių skiltininkė. Mes surinkome daugiausia taškų ir laimėjome stovyklos konkursą.

Stovykloje buvo baisi audra. Lietus pradėjo semtis į palapines, tai mes bėgom į virtuvę. Audra buvo visą naktį, tai mes miegojome virtuvėje. Kai audra pasibaigė, oras vistiek nebuvo gražus.

Puputi, ar tu važiavai stovyklauti? Ar tau patinka stovykla? Man labai patinka!

*Dovilė Užubalytė
Kernavės tonto paukštytė
Chicago, Ill.*

Tau gėlės, Puputi!

Piešinys Dovelės Užubalytės

ATSIMINIMAI IŠ VAIKŲ LITERATŪROS PROGRAMOS ČIKAGOJE

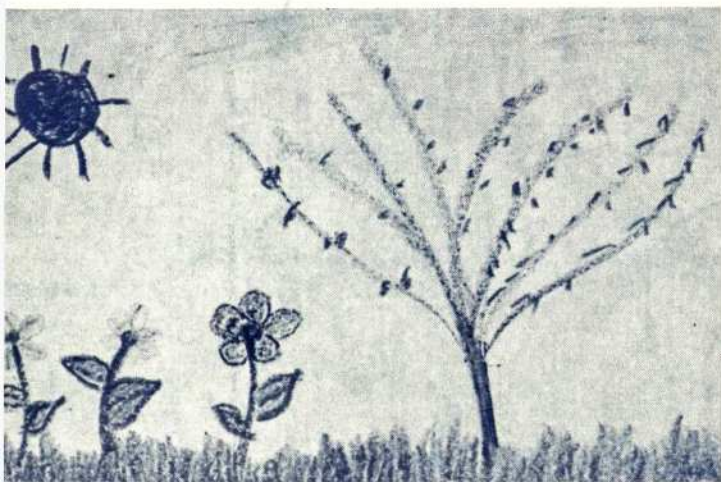
Man patiko Jūsų vaidinimas labai, Puputi. Man labiausiai patiko Jūsų uodega. Man patiko lapai ant Jūsų uodegos. Man todėl patiko lapai ant Jūsų uodegos, nes jie žibėjo. Ir man patiko lapų spalvos ant Jūsų uodegos. Ir man patiko nosytė ir Jūsų kostiumas ir kaip Jūs kalbėjot labai garsiai, kad aš galėjau Jus girdėti.

*Silvutė Kučėnaitė
Chicago, Ill.*

Puputis ir Linutė ant scenos
Rima Valiulytė, 7½ m.
Chicago, Ill.

Pelēda
Asta Baškauskaitė, 9 m.
Brockton, Mass.

Pavasaris
Gintarė Remeikytė, 7 m.
Chicago, Ill.

PAVEIKSLŲ
paroda

Mergaitė taiso pelę
Leda Žilinskaitė, 8½ m.
Springfield, Ill.

84.189.302